

## NEA BIBLIA

*Essai d'interpretation de l' inscription pré-hellenique de l' île de Lémnos par le Dr Apostolides. Alexandrie d' Egypte 1887.* Διὰ τοῦ πρό-  
όλιγου δημοσιευθέντος ἀξιολόγου τούτου πονήματος, ὁ πολυ-  
μαθὴς αὐτοῦ συγγραφεὺς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἐπιστημονι-  
κὸν κόσμον τὰ πορίσματα τῆς μελέτης αὐτοῦ περὶ τῶν δύο  
πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐν Λήμνῳ εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν, ἀναγομέ-  
νων εἰς ἐποχὴν προελληνικὴν, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῶν  
ἀλφαριθμητικῶν χαρακτήρων τῶν ἐπιγραφῶν τούτων μεγίστην  
παριστάντων ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἀλφάβητον τῶν Φρυγιῶν  
καὶ ἄλλων Μικρασιατικῶν ἐπιγραφῶν. Ὁ συγγραφεὺς τὴν μὲν  
τῶν ἐπιγραφῶν θεωρεῖ Φρυγικὴν, τὴν δὲ ἐν τῇ Καρικῇ πι-  
θανῶς γλῶσση συντεταγμένην, καὶ διὰ διαφόρων παραβολῶν  
τῶν ἀλφαριθμητικῶν χαρακτήρων πρὸς τὸ ἀλφάβητον τὸ Φρυ-  
γικόν, μετὰ τὴν οὕτω ἐπιτυχανομένην ἀνάγνωσιν, προβαί-  
νει εἰς τὴν ἐρμηνείαν ἐκάστης λέξεως, εἴτα δὲ εἰς τὴν τῆς  
ὅλης ἐπιγραφῆς σημαίνουσας κατὰ τὸν συγγραφεῖα, τῆς  
μὲν πρώτης :

Ὁ Δορικτῆτωρ τῆς Ρόδου, Νάξου, Πάρου, Ἀρά-  
φης, Ἀστυπάλαιας, καὶ Θήρας, ἀποθανὼν τῇ 2 τοῦ  
μηνὸς Ἀλασιάλ, ὁ καλούμενος Ζερούαϊθ ἀνώτατος  
διοικητὴς τῆς πόλεως Μυρίνης.

Τῆς δὲ δευτέρας :

Ὁδτος ὁ τάφος τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀμοριτῶν καὶ  
πορθητοῦ τῶν ῥήσων θήρας, Ἀστυπάλαιας, Πά-  
ρου καὶ Ἀράφης, ἀποθανόντος τῇ (;) τοῦ μηνὸς  
Γ' Ἐλζιού,

δευτέρου μηνὸς τοῦ ἔτους, καλουμένου Ζερούαϊθ  
Εἰσθω, μεγάλου βασιλέως τῆς Ἀσιδίας καὶ τῆς Ἀσιόιδος.

Χωρὶς ν' ἀμφισβητήσωμεν ποσῶς τὴν ὁρθότητα καὶ τὴν  
ἀκρίβειαν τῶν συνδυασμῶν, δι' ὧν ὁ συγγραφεὺς προβαίνει  
εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπιγραφῶν, πρέπει νὰ ὁμολογήσω-  
μεν ὅτι μεγάλην ποιεῖται κατάχρησιν ἐτυμολογιῶν οὐχί  
σπανίως παρακεκινδυνευμένων καὶ διὰ πλημμελοῦς μεθόδου  
γινομένων, λαμβανομένης τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης ὡς μόνου  
ὀργάνου γλωσσολογικοῦ πρὸς ἐρμηνείαν, καὶ ταῦτα ἐναν-  
τίον τῆς ἀρχικῆς θεωρίας τοῦ Συγγραφεύς περὶ τῆς Φρυ-  
γικῆς καταγωγῆς τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς. Ἐνεκα τῆς πλημ-  
μελοῦς ταύτης μεθόδου οὐχί σπανίως ὁ συγγραφεὺς περι-  
πίπτει εἰς προφανῆ ἀμικρήματα γλωσσολογικὰ συνδυάζων  
ρίζας λέξεων διαφορωτάτης καταγωγῆς καὶ ἀρχικῆς σημα-  
σίας. Οὕτως ἡ παρὰ ἔσπονδον ἀπαντῶσα Περσικὴ λέξις  
κάρανος σημαίνουσα κύριος (ἡ λέξις συγγενεὺς πρὸς τὸ  
Ἑλλν. κάρα, Σανσκρ. *giras*, Βακτρ. *garanih* = κεφαλὴ).  
Πρὸς τὸ *καρανό* = *τελειώ* κύριος, κορυφή. *Κόρινθος*)  
θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφεύς ταῦτόν τῳ Ταταρομογγολι-  
κῳ *κάρ* = ἡγεμών. Πρὸς τοῦτοις παρακεκινδυνευμένοις εἰσὶν  
οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναγινωσκομένων  
ὀνομάτων *Amoraim* πρὸς τὸ Ἀμόριον τῆς Φρυγίας,  
τοῦ Ζερούαϊθ πρὸς τὸ Μερνάδης, τοῦ *arzio* πρὸς τὸ  
Ἑλλν. ἀρχων, ἐνταυτῷ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀραβ. *Reis* =  
ἀρχηγός. Περιττὸν δὲ νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι τὰ Ἀραβοτουρ-  
κικὰ ὀνόματα Οὐμούρ Σεῖχ (= δὲ σείχις ὁ καλούμενος Οὐ-  
μούρ) Οὐμούρ Βεῦ (= δὲ Βεῦ; ὁ καλούμενος Οὐμούρ) οὐδέ-  
μὸς σημαίνουσιν ἡγεμόν *Amorion* ἤτοι Φρυγίας, ὡς θέ-  
λει ὁ συγγραφεὺς. Ὅτι τὸ *Holai* τῆς ἐπιγραφῆς (ὡς ἀνα-  
γινώσκειται) ἡ λέξις ὑπὸ τοῦ συγγραφεύς ἔχει σχεσίον πρὸς τὸ  
Ἀλασιάλ δὲ ἢ Ἡλιόδας (ὄνομα τῶν ἀρχαιοστῶν κατοι-  
κῶν τῆς Ρόδου) δὲν εἶναι ἀπίθανον. Ἄλλ' ἥκιστα πιθανὸν  
φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἔχει σχεσίον πρὸς τὰ Ἑλλν.  
*σπῶντος*, Ἄλως, Αἰολεύς, ὡς ἄξιοι ὁ συγγραφεὺς, ὡς οὐδε-  
μὸς σχεσίον πρὸς ἄλληλα ἔχουσι τὰ ὀνόμ. Ἑλλν. σποντος, Ἄλως,  
καὶ Αἰολεύς. Ἄλλως δὲ καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψίν εἶναι ἄντι-  
κρυς ἐναντία πρὸς τὴν ἀσφαλῆ παράδοσιν ἡ γνώμη, καθ'  
ἣν οἱ Λυδοὶ οἱ μὲν ποτε θαλασσοκρατῆσαντες, ἐπὶ τῶν  
πρώτων ἡδὴ Μερναδῶν, ὅποτε οὐδὲ αἱ κατὰ τὰ παράλια τῆς  
Λυδίας καὶ Καρίας Ἰωνικαὶ ἀποικίαι περιελαμβάνοντο ἐν  
τῇ ἀρχῇ αὐτῶν, ἤρχον τῶν νήσων Ρόδου, Θήρας, Ἀστυ-  
πάλαιας, Νάξου, Πάρου Ἀθήνων κτλ.

Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀξιοσφότατος καὶ ἡ ἄλλη γνώμη τοῦ  
συγγραφεύς, ὅτι αἱ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἐν Μικρῇ  
Ἀσίᾳ λαλούμεναι γλώσσαι ἦσαν μίγματα τῶν ἐγγχωρίων

γλωσσῶν (Φρυγικῆς, Καρικῆς, Μυσικῆς, Λυδικῆς) μετὰ τῆς  
Χαναντικῆς ἢ Ἀραμαϊκῆς γλώσσης. Τὰ αὐτὰ δὲ ῥητέον  
καὶ περὶ τῆς θεωρίας αὐτοῦ, καθ' ἣν αἱ παρὰ τοῦ Ἡροδό-  
του ἀναφερόμεναι διαλεκτικαὶ διαφοραὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰώ-  
νων, οἱ τέσσαρες χαρακτῆρες ἡ τρόποι γλῶσσης, ὡς  
λέγει αὐτὸς ὁ Ἡρόδοτος ὑπαινίσσονται τέσσαρα ἰδιώματα  
γλωσσικὰ μὴ Ἑλληνικά, λαλούμενα ἐν Ἰωνίᾳ.

Ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν τῆς προκει-  
μένης πραγματείας δὲν εἶναι, καθ' ἣμάς, τοσοῦτον ἡ ἐρμη-  
νεία αὐτῆς τῶν ἐπιγραφῶν, οὔτε οἱ γλωσσολογικοὶ ἢ ἐθνολο-  
γικοὶ συνδυασμοί, δι' ὧν ὁ συγγραφεὺς ἀπεργάζεται τὴν  
ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἄλλ' ἡ μεγάλη πολυμαθεῖα καὶ τὸ ἐρευ-  
νητικὸν πνεῦμα, καὶ ἡ μεγάλη οἰκειότης τοῦ συγγραφεύς  
πρὸς τὰ ζητήματα τὰ ἐθνολογικὰ τῶν προϊστορικῶν χρόνων,  
δι' ὧν προτερημάτων ἡ πραγματεία αὐτοῦ καθίσταται  
σπουδασιότατη συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐρευναν  
τῆς προϊστορικῆς ἱστορίας τῆς τε Ἑλληνικῆς Χερσονήσου  
καὶ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων, μάλιστα δὲ τῆς Μ. Ἀσίας.

Π. Κ.

## ΜΙΚΡΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΗΤΟΙ

## ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ

μετὰ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ  
φιλολογίαν καὶ παραρτήματος κυρίων ὀνομάτων.

ΥΠΟ

Α. Γ. ΓΙΑΝΝΑΡΗ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ

ΤΟ Γ' ΤΕΥΧΟΣ

Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται δραχμῆς. — Τὸ ὅλον ἔργον θέ-  
λει ἀπαρτισθῆναι ἐκ 10-12 τευχῶν.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ ἔργου τούτου ἀναπληροῦ ἔλλειψιν λίαν  
ἐπαίσθητήν ἐν τῇ γλῶσση ἡμῶν. Τὸ Ἐπιτομον Δεξικὸν  
ἔσται ἄριστον βοήθημα ἐπαικόν εἰς τὰς ἀνάγκας οὐ μόνον  
τῶν ἐργαζομένων λογίων, ἀλλὰ καὶ παντός ἐπιθυμοῦντος νὰ  
γράφῃ ἀπαίστως τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Πολλὰκις ὁ ἐγ-  
γραμματος βιομήχανος, ἔμπορος, ἐπάλληλος, χειρῶ-  
ναξ, ἐργάτης, γεωργός, ἀναγινώσκων εἴτε ἐφημερίδας, εἴ-  
τε βιβλία, εἴτε ἄλλο τι οἷον δῆπτος ἀνάγνωμα, προσκόπτεται  
ἀμφιβάλλων ἢ ἀγνοῶν παντάπασιν τὴν σημασίαν ἢ τὴν κυ-  
ρίαν ἔννοιαν πολλῶν λέξεων, οὐδὲν δὲ πρόχειρον βοήθημα  
κέκτηται πρὸς λύσιν τοιούτων συχνάκις ἀναφυομένων ἀπο-  
ριῶν. Πλὴν τούτων καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μαθηταὶ τῶν  
Σχολείων καὶ Γυμνασίων, οἱ φοιτηταί, οἱ δημοσιο-  
γράφοι καὶ καθ' ὅλου εἰπεῖν ἡ τάξις τῶν λογίων, ζη-  
τοῦντες συνήθως τὴν σημασίαν ἢ ὀρθογραφίαν λέξεως τινος,  
τύπου ἢ φράσεως, ἀδυνατοῦσι νὰ χρονοτριβῶσι καταφεύγον-  
τες εἰς ὀγκώδη καὶ δυσμεταχειρίστα Δεξικά, τὰ ὅποια ἄλ-  
λως δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι πάντοτε πρόχειρα ἐπὶ τοῦ γρα-  
φείου ἢ τῆς τραπέζης τῶν ἢ νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν.

Ταύτην τὴν ἔλλειψιν πρόκειται νὰ πληρώσῃ ἡ ἔκδοσις τοῦ  
χρησιμωτάτου τούτου Δεξικοῦ, ὅπερ διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ  
ὀρθῶς ὀνομάσθη «Μικρὸς Θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς  
γλώσσης».

Συνδρομηταὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δεξικὸν ἐγγράφονται ἐν  
τῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἑστίας». Καὶ οἱ μὲν ἐν Ἀθήναις  
καταβάλλουσι τὴν ἀξίαν ἐκάστου ἐκδιδομένου τευχῶς ἅμα  
τῇ λήψει αὐτοῦ. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῳ ἐξωτερικῷ  
παρακαλοῦνται ὅπως μετὰ τῆς περὶ ἐγγραφῆς αἰτήσεώς των  
συναποστείλῃσι τὸ ἀντίτιμον τοῦλάχιστον πέντε τεων  
χρῶν, ἤτοι οἱ μὲν τοῦ ἐσωτερικοῦ δραχμ. 5, οἱ δὲ τοῦ ἐξω-  
τερικοῦ φρ. χρυσῷ 5. — Πρὸς ἀποφυγὴν συχνῶν συνεννόη-  
σεων δύνανται οἱ εὐαρεστούμενοι νὰ προκαποστεῖλῃσιν ἐφά-  
μας τὴν ὅλην ἀξίαν τῆς συνδρομῆς, ἤτοι δραχμ. 10 οἱ ἐν ταῖς  
ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρυσῷ 10 οἱ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ ἐπιγράφηται: «Πρὸς τὴν διεύθυνσιν  
τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας» εἰς Ἀθήνας».